

Tak co? Jak jste si tipli? Jsem zvědavá, jestli někdo odhadne, jak to dopadlo.

Já totiž nechala pána, ať mluví. Ať si řekne, co potřebuje a sbírala jsem myšlenky na odpověď. Klidnou, věcnou, která nepůjde do konfliktu. To je co???

Řekla jsem si totiž: “Koláče, ty vole, nesmíš eskalovat napětí, ty to potřebuješ úplně vobráceně. Dyž na něj nastoupíš, tak to celý poséřeš a on Tě nebude mít ani trošičku rád. A ty potřebuješ přesně pravej opak. On musí poznat, že funguješ jinak, než on si myslí a to nedocílíš tím, že ho zabiješ! :D” . Kecám. Neřekla jsem si to- nebyl čas, místo toho jsem sbírala ty argumenty co mu řeknu - ale k mému údivu jsem přesně tohle udělala. Asi podvědomí mi to přesně takhle nadiktovalo. Mně trotlovi vznětlivému, bojovnému.

Fakty jsem ani nepípla. Ohaře odložený vedle sebe, Tali jsem si pro jistotu, aby mi to nezkazila, cvakla na vodítko. Je pravda radostná, ale nevím, ešivá by přesně tenhle týpek tu radostnost uvítal a já prostě chtěla nepokazit to, co jsem doteď mohla ukázat - ukázněný a poslušný ohaře. Který navíc můžu odložit u silnice, dojít si tu silnici zkontrolovat a pak je tiše povelem poslat vpřed. Páč minimálně tohle vidět musel, pokud přehlédl tu naši poslušnostní produkci před tím. Pán mluvil a i trošku vyhrožoval, že mě jako nahlásí a že je myslivecká stráž a.... a když domluvil, nadechla jsem se a začla mluvit zase já. Vypadalo to, že se mi to nepodaří, protože mi skočil do řeči. Zas někdo ve mě zatáhnul za ruční brzdu a já se ovládla. Poprosila jsem pána, jestli by mi, nemohl dát prostor teď zase on, že já jsem ho taky nechala mluvit a nepřerušovala ho. A on to opravdu udělal.

Dostala jsem tak možnost vysvětlit mu, jak to s náma chodí, že jestli mě opravdu pozorně pozoruje, musí vědět, že moji psi zvěř nehoní, že jsou pořád v mém dosahu, že s nimi cvičím, pracuji, že sama upozorním, když nějakou zvěř najdu, nosím v zimě do krmelce, mám támhle krmítka pro ptáky, že jsme teď třeba naprosto v klidu všichni tři pozorovali tři kusy srnčího támle a zajíce u lesa, že... že... že. Že jsem ta poslední, která by byla pražský hovado pro který je její pes nadevše.

Že přírodu ctím, že s nima ráda budu chodit před sečením....., že třeba už teď psy nepouštím támhle do vojtešky, protože tam můžou být malý zajíčci....., že jak vyroste tráva, psi tam nejdou..... mnoho jsem toho řekla. Mnoho. Měla jsem štěstí jednak na to, že jsem nezahájila ofenzivu, když pro to nebyl čas, měla jsem štěstí, že jsem opravdu pečlivě volila slova a taky jsem měla štěstí, že pán není žádný hovado, páč to bych si mohla argumentovat, jak bych chtěla a bylo by mi to prt platný, to víme fšící.

A ani nevíme oba jak se to stalo a povídali jsme si o tom, kde tu choděj jaký divočáci, že tady máme jednoho obra, který v noci chodí právě tam, kde se pohybujeme my, že je tu bachyně ochránářka, která, když slovil třicetikilový sele, šla po něm na posed, kde seděl. Že srnčího je míň, proto ho nestřílí a že teď já tady registruju kusů srnčího oproti loňsku naopak o trošku víc - že když jsem jela domů, viděla jsem dokonce ve vojtešce sedm kousků /doposud max. 5/. On pak si stěžoval, že nedávno tady bydlela paní, co měla chovnou stanici a asi pět psů, který nějak vychovaný neměla a navíc je chodila vyčesávat zrovna pod ten posed.....takže se spolu dohadovali..... a tak jako podobně a přibližně. No, heh, zapovídali jsme se docela dlouho teda.

Rumíček se pak vydal nenápadně zapojit do družby, když viděl, že už si povídáme jen tak a pán ho i podrbal. Tali jsem na tom vodítku nechala, aby nepřišel o chrup, páč ona by stopro chtěla dohnat to, že si tam Rumíček užívá jeho pozornosti sám.

A tak na sebe můžu být hrdobec, že se mi snad podařilo ho přesvědčit, že my problémy neděláme a neškodíme. Snad. Byla bych za to ráda. Je to totiž myslivecká stráž a tu je dobrý

mít na svý straně.

No a to koukáte, co? Jak já magor obecný, jsem to skoulela! Taky jsem koukala teda, jako kdybych to ani nebyla já. ☐